

μου ἡ ἴδια Μανταλένα τῆς τελευταίας ὀπτασίας, ἡ ἴδια ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ὑπερτάτης Δυστυχίας, τὸ ἴδιο φάντασμα τοῦ Πόνου καὶ τοῦ Πένθους.

Τὰ σαράντα χρόνια ποῦ χώριζαν τὴς δυὸ στιγμές, ξαφνίσθηκαν ἀπὸ τὴν μέση καὶ ξανάγεινα τὸ παιδάκι, ποῦ ἀνέβηκε φοβισμένο τὴν σκάλα τοῦ σκολειοῦ του, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, προσέχοντας μὴν ἀγγιένη τὰ κρόσσια τῆς μαύρης μαντίλλιας. 'Ο ίδιος ἀόριστος φόβος μ' ἔκυρεψε κ' ἐκύτταξα γύρω μου, σὰ νᾶθελα νὰ φύγω ...

'Αθῆναι, 'Ιούλιος 1917

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

'Απὸ τοὺς «Ἀπόλογους παραμυθιῶν»

Η ΒΡΥΣΗ

*Ἐξε κήκιδο κυπαρισσιοῦ
ὅ γέρω μάγος κρύβεται·
κυλάει ἀπ' τὴν φάλη τοῦ βουνοῦ
στὴ βρύση ποὺ ἡ ρηὰ τίβεται*

*Καὶ λέει στὴ βρύση τὴν καλή:
—Τὸ ἀγέρι ἐδῶ μὲ κύλησε
γιὰ συντροφιά σου καὶ στολή.—
Μὰ ἡ βρύση τοῦ ἀντιμήλιος:*

*—Δὲν εἶσαι σπόρος λεμονιᾶς
μηδὲ βιοδός τοῦ κοίνου·
μον' κήκιδο εἶσαι ἀλησμονιᾶς
πικρόμηλο τοῦ θρήνου.*

*Κι ἄν φίξεις φίξεις καὶ δεντρὸ
κοντὰ σὲ μὲ ἀψηλώσεις,
τὸ ἀσημοκρούσταλλο νερὸ
χαρωτικὰ θὰ ισκιώσεις.*

*Κι ὅταν ἀχνὸς πάνω στὴ γῆ
ὅ γήλιος πλάγια πέφτει
ἔμερα οἱ κόρες τὴν αὐγὴ
δὲ θάχοκνε καθρέφτη.—*

*Εἶπε κι ἀνατοεχάμενη
σέργει τὸ μῆλο πέρα·
κ' ἡ κόρη πάει χαιράμενη
στὴ βρύση πᾶσα μέρα.*